lien treffen wir diese oder andere Erklärungen, die übrigens so ziemlich auf dasselbe hinauslaufen. Eine bessere Erklärung von সাকাই oder vielmehr von বাকানাহা giebt der Scholiast des Wenisanhara:

म्राकाश इति। मा रू कार्याका प्राचीका निवास के वेदे

दूरस्थाभाषणां यत्स्यादशरीरं निवदनं । पराज्ञानिरतं वाकामाकाशं निगयते ॥

स्वातां soll Bharata etwas anders beschreiben (s. Lass. zu Hit. 10, 17.), nämlich:

यतु श्राव्यं न सर्वस्य स्वगतं तदिक्षच्यते।

Alle diese Vorschriften wurden den Schauspielern gegeben, damit sie den Zuschauern durch gewisse Zeichen und Wendungen veranschaulichten, ob etwas z. B. ein Geheimniss (म्रपवारित) sein sollte. Dies geschah nämlich परावत्पा oder wie der Scholiast erklärt स्थानात् गवा, indem der Sprechende bei Seite ging und redete. Bei म्रप्नाप ward die Rede nicht unterbrochen, sondern inmitten derselben (म्रत्रा क्या Schol. क्यामध्य) und ohne dass die Stellung verändert oder Jemand besonders angeredet wurde mit der Hand das Zeichen निपताक gemacht, indem man 3 Finger emporstreckte, Daumen und vierten Finger aber in die Hand drückte, wenn ich recht verstehe. Das Gesicht war dem Publikum zugewandt und so liesse sich म्रप्याय vielleicht am besten «zum Publikum» übersetzen. जनानिक verlangt ebenfalls den त्रिपताक oder wie sich die Erklärung des त्रियानितामा ausdrückt «das Händchenmachen» (कार् काला), weicht aber darin von म्रप्नापं ab, dass der Redende sich an einen Mitspielenden